

Lorna Byrne

Engelen in mijn haar

Lorna Byrne bij Boekerij

Engelen in mijn haar
Hoog in de hemel
Een boodschap van hoop
Liefde uit de hemel

Eerste druk juli 2009
Achtttiende druk augustus 2016

ISBN 978-90-225-7821-6
NUR 320

Oorspronkelijke titel: *Angels in my Hair*
Oorspronkelijke uitgever: Century, Random House, London
Vertaling: Trudy Koelemeijer
Omslagontwerp: © Sanneke Prins, Sproud
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Shane McCarthy
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2008 Lorna Byrne
© 2009 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn kinderen

Inhoud

- 1 Door andere ogen 9
- 2 De Poortwachters 20
- 3 Ladder naar de hemel 35
- 4 Waarom verberg je je voor me? 51
- 5 Elias 69
- 6 Het overnemen van andermans pijn 92
- 7 Een wezen zonder ziel 92
- 8 De intermediair 103
- 9 De Engel des Doods 110
- 10 De bommenleggers 122
- 11 De Engel van de Moederliefde 135
- 12 Een huisje op het platteland 155
- 13 Ik vertel Joe mijn geheim 169
- 14 Nooit geweten dat ik een beschermengel had 182
- 15 De kracht van gebed 190
- 16 De tunnel 201
- 17 Drie klopjes op het raam 216
- 18 ‘Wat is Lorna toch een geluksvogel...’ 231
- 19 ‘Hier ben ik, hier ben ik; ik ben hier!’ 246
- 20 De gouden ketting 255

- 21 Ik heb een paar wonderen nodig 270
- 22 Satan staat aan het hek 280
- 23 Zielsverwanten 295
- 24 Vrede in Ierland en een vredige kerst 305
- 25 Michaël vertelt wie hij echt is 324
- 26 Een kwade geest laat zich zien 337
- 27 Joe 351
- 28 Een veer uit de hemel 362

Dankbetuigingen 367

Door andere ogen

Toen ik twee was kreeg mijn moeder van de dokter te horen dat ik achterlijk was.

Toen ik nog maar een baby was had mijn moeder al in de gaten dat ik altijd in mijn eigen wereldje zat. Ik herinner me nog dat ik in een wieg lag, een grote mand, en zag hoe mijn moeder zich over me heen boog. Ze werd omringd door prachtige, lichte, glanzende wezens in alle kleuren van de regenboog: ze waren veel groter dan ik, maar kleiner dan mijn moeder, waarschijnlijk ongeveer zo groot als een kind van drie. Deze wezens zweefden in de lucht alsof het veertjes waren en ik herinner me dat ik mijn armen uitstreekte om ze te kunnen aanraken, maar dat lukte me nooit. Ik was gefascineerd door deze wezens met hun prachtige licht. Ik wist toen nog niet dat ik iets anders zag dan wat andere mensen zagen; pas veel later kreeg ik van hen te horen dat ze engelen heetten.

Toen ik ouder werd, merkte mijn moeder dat ik altijd ergens anders naar keek of staaarde, wat ze ook probeerde om mijn aandacht te trekken. De waarheid was dat ik inderdaad elders was: ik ging de engelen achterna, keek naar ze, praatte en speelde met ze. Ik was betoverd.

Ik leerde pas laat praten, maar ik was al heel vroeg met engelen in gesprek. Soms gebruikten we daarbij dezelfde woorden als u en ik, maar soms hadden we geen woorden nodig: we lazen elkaars gedachten. Ik dacht dat alle mensen zagen wat ik zag, maar toen zeiden de engelen tegen me dat ik niemand iets mocht vertellen over het feit dat ik hen zag, en dat het een geheim tussen hen en mij was. Al die jaren heb ik naar de engelen geluisterd: ik vertelde niemand wat ik zag. Pas nu, terwijl ik dit boek schrijf, breng ik veel van mijn ervaringen met engelen naar buiten.

Wat de dokter over me zei toen ik twee was, zou zijn uitwerking op mijn leven niet missen: ik leerde dat mensen heel wreed kunnen zijn. In die tijd woonden we in Old Kilmainham, vlak bij het centrum van Dublin. Mijn vader pachtte er een kleine fietsenmakerij met een huisje eraan vast. Als je door de winkel liep en links de hoek om ging, kwam je in een piepklein, nogal vervallen huis terecht. Het maakte deel uit van een rij oude, merendeels leegstaande, huisjes en winkeltjes waar niemand wilde wonen omdat ze in zo'n slechte staat verkeerden. We waren meestal te vinden in het enige kamertje dat de benedenverdieping telde: hier werd gekookt, gegeten, gepraat, gespeeld en zelfs gebadderd, in een grote ijzeren teil voor de open haard. Om naar de wc te kunnen moesten we naar buiten, naar de achtertuin, waar aan een klein paadje een schuurtje stond met een wc erin. Boven waren twee kleine slaapkamertjes; een ervan was mijn slaapkamer, die ik moest delen met mijn oudere zusje Emer.

Ik zag niet alleen engelen (en dan ook voortdurend, van het moment waarop ik opstond totdat ik ging slapen), maar ook de geesten van gestorvenen. Mijn broertje Christopher was

lang voor mij geboren, maar stierf toen hij nog maar tien weken oud was. Hoewel ik hem als levend wezen nooit had gezien, was hij nu gewoon zichtbaar; hij had donker haar, terwijl mijn zusje en ik blond waren. Ik speelde ook met hem, of eigenlijk dus met zijn geest.

Ik zag daar indertijd niets vreemds in; ik dacht dat het gewoon een kind als alle anderen was, hoewel zijn verschijning wel iets helderder leek. Een van de dingen waardoor ik me begon te realiseren dat hij anders was, was echter dat hij telkens een andere leeftijd aannam. Soms verscheen hij als baby, maar op andere momenten zag hij eruit alsof hij mijn leeftijd had en liep hij te waggelen als een peuter. Hij was er ook niet altijd, maar de ene keer wel en de andere keer niet.

Op een koude middag in de winter, net toen het donker begon te worden, was ik eens alleen in de kleine huiskamer van het huis in Old Kilmainham. Er brandde vuur in de open haard: het enige in de kamer dat licht gaf. De flakkerende vlammen wierpen hun weerschijn op de vloer, waar ik zat te spelen met kleine houten blokken die mijn vader had gemaakt. Christopher kwam met me spelen. Hij ging dicht bij het vuur zitten; hij zei dat het daar voor mij te heet was, maar dat het voor hem niet uitmaakte omdat hij de hitte toch niet voelde. We bouwden samen een toren: ik zette een blokje neer en hij zette er een bovenop. De toren werd heel hoog en toen, opeens, raakten onze handen elkaar. Ik was verbaasd; hij voelde heel anders aan dan andere mensen. Er vlogen vonkjes van hem af toen ik hem aanraakte, net of er kleine sterretjes rondvlogen. Op dat moment verdween ik in hem (of misschien verdween hij wel in mij); het was alsof we in elkaar overgingen en één werden. Door de schok smiet ik onze blokkentoren omver.

Ik barstte in lachen uit, en toen raakte ik hem weer aan.

Ik denk dat ik toen voor het eerst besepte dat hij niet van vlees en bloed was.

Ik verwarde Christopher nooit met een engel; de engelen die ik zag hadden weliswaar soms een menselijke verschijningsvorm, maar in dat geval hadden ze meestal vleugels en raakten hun voeten de grond niet, en er ging een soort helder licht van hen uit. Soms hadden de engelen die ik zag totaal geen menselijke vorm, maar verschenen ze als een scherp gloeiend licht.

Christopher verscheen vaak in de buurt van mijn moeder. Soms zat mijn moeder in een stoel bij de open haard weg te dommelen en zag ik hem in haar armen liggen. Ik wist niet of mijn moeder zich van Christophers aanwezigheid bewust was, dus ik vroeg hem: 'Zal ik mama vertellen dat je er bent?'

'Nee, je mag het haar niet vertellen,' antwoordde hij. 'Ze begrijpt het toch niet. Maar soms voelt ze me.'

Op een winterochtend verschenen de engelen bij zonsopkomst aan mijn bed. Ik lag opgekruld onder de dekens; mijn zusje Emer, bij wie ik altijd sliep, was al opgestaan en Christopher lag opgekruld op haar plek. Hij kietelde me en zei: 'Kijk, Lorna, kijk: daar bij het raam.'

Zoals ik al zei kunnen engelen verschillende vormen en afmetingen aannemen; die ochtend zagen ze eruit als sneeuwvlokken! Het glas in het raam leek in damp te veranderen, en telkens als een sneeuwvlok het raam raakte, veranderde hij in een engel, ongeveer zo groot als een baby. De engelen kwamen vervolgens op een zonnestraal door het raam naar binnen en leken stuk voor stuk te worden bedekt met witte, glanzende sneeuwvlokken. Als de engelen me aanraakten, vielen de sneeuwvlokken van hen af en op mij: het kietelde als ze op me belandden en tot mijn verbazing voelden ze warm aan, niet koud.

'Zou het niet prachtig zijn,' zei Christopher, 'als alle mensen

wisten dat ze hun zakken konden vullen met engelen; dat ze duizenden engelen in hun zak konden stoppen, net als sneeuwvlokken, en ze altijd bij zich konden dragen en nooit meer alleen hoefden te zijn?’

Ik draaide me om en vroeg: ‘En als ze dan smelten in je zak?’

Christopher giechelde en zei: ‘Nee! Engelen smelten nooit!’

Ik antwoordde nogal verdrietig: ‘Christopher, ik wou dat je als een sneeuwvlok in mama’s zak paste en daar de rest van haar leven kon blijven.’

Hij draaide zich om en keek me aan, terwijl we daar gezellig in bed genesteld lagen, en zei: ‘Je weet toch dat ik daar al ben?’

Toen ik volwassen was, vertelde mijn moeder me dat ze een kindje had gehad, een jongetje dat Christopher heette en dat een jaar voor mij was geboren en maar tien weken had geleefd. Als antwoord glimlachte ik alleen maar. Ik herinner me dat ik haar vroeg waar Christopher begraven lag en dat ze me vertelde dat hij in een anoniem graf lag (zoals in die tijd gebruikelijk was) op een babykerkhof in Dublin.

Het is triest dat er geen graf is met zijn naam erop waar ik naartoe kan, maar hij is niet vergeten. Soms voel ik zelfs nu, jaren later, nog zijn hand in mijn zak die doet of hij sneeuwvlokken maakt en me eraan herinnert dat ik nooit alleen ben.

Toen ik een jaar of vier, vijf was, kwam ik op een dag iets meer te weten over de band tussen Christopher en mijn moeder. Ik zat aan de ontbijttafel met mijn benen te zwaaien toen ik een glimp van een ongeveer twaalfjarige Christopher opving, terwijl hij door de kamer naar de winkeldeur holde op het moment dat mijn moeder binnenkwam met een paar ge-roosterde boterhammen. Ze had een brede glimlach op haar gezicht en zei: ‘Lorna, er ligt een verrassing voor je in de werk-plaats, onder pa’s werkbank!’

Opgewonden sprong ik op van tafel, Christopher achterna. Hij liep rechtstreeks door de winkel naar de donkere werkplaats; bij de deur bleef ik even staan omdat het er zo donker was dat ik niets kon zien en eerst mijn ogen aan het donker moest laten wennen. Maar Christopher was net een lampje, een zachtgloeïend schijnsel dat een pad voor me verlichtte door de rommelige werkruimte. Hij riep uit: ‘De kat heeft jonkies!’ En dankzij Christophers licht zag ik daar toen vier jonge katjes liggen: drie waren er pikzwart en een was er zwart met wit. Ze waren prachtig en zacht en glanzend. De moederkat, Blackie, stapte uit de doos, rekte zich uit en sprong toen door het raampje de tuin in. Ik holde achter haar aan en riep Christopher dat hij ook moest komen, maar hij wilde niet de tuin in.

Ik liep weer naar binnen en vroeg Christopher: ‘Waarom kwam je nou niet mee naar buiten?’

Hij pakte mijn hand, alsof hij me wilde troosten (ik was dol op de aanraking van zijn hand) en onze handen gingen weer in elkaar over. Het voelde magisch: ik kreeg er een veilig en blij gevoel van.

‘Lorna, als baby’s sterven, blijft hun geest net zolang bij hun moeder als nodig is, dus blijf ik hier bij mam. Als ik naar buiten zou gaan, zou ik die herinneringen verbreken, en dat wil ik niet!’

Ik wist wat hij bedoelde. Mijn moeder had hem bedolven onder haar liefde: alle herinneringen aan haar zwangerschap, aan de tijd dat ze hem in zich droeg, zijn geboorte, de blijdschap en het geluk die ze had ervaren toen ze hem in haar armen hield en hem mee naar huis mocht nemen, terwijl ze zelfs toen al het gevoel had dat er iets mis was, hoezeer de dokters haar ook hadden gerustgesteld. Mama mocht een paar kostba-

re weken met Christopher thuis doorbrengen voor hij stierf, en Christopher vertelde me over alle liefde waarmee ze hem had omringd, een liefde waarmee hij haar nu omringde.

Dus bleef de geest van mijn broertje in het huis zonder ooit naar buiten te gaan, tot de dag waarop we voorgoed weg moesten uit dat winkeltje in Old Kilmainham. Tegen die tijd leek mijn moeder er klaar voor mijn broertje los te laten en leek ze sterk genoeg om haar leven weer op te pakken.

Als ik een engel zie, wil ik er stilletjes naar staan kijken; ik heb het gevoel dat ik me in de aanwezigheid van een enorme kracht bevind. Toen ik jonger was, namen de engelen over het algemeen een menselijke verschijningsvorm aan om het mij gemakkelijker te maken hen te accepteren, maar nu hoeft dat niet meer. De engelen die ik zie hebben niet altijd vleugels maar als dat wel zo is ben ik soms verbaasd over de vorm ervan; soms zijn het net vuurtongen, maar dan in vaste vorm. Sommige engelenvleugels hebben veren; één engel die ik zag, had vleugels die zo slank, lang en gepunt waren dat ik maar moeilijk kon geloven dat het vleugels waren. Ik had die engel willen vragen zijn vleugels te spreiden.

Als engelen een menselijke verschijningsvorm hebben, met dan wel zonder vleugels, wordt je blik automatisch naar hun ogen getrokken. De ogen van engelen lijken niet op die van mensen; ze stralen een en al leven, licht en liefde uit. Het is alsof ze de essentie van het leven zelf bevatten: hun stralende licht vervult je volledig.

Ik heb nog nooit een engelenvoet echt de grond zien raken; als ik zie dat een engel naar me toe komt lopen, zie ik tussen de grond en hun voeten iets wat op een kussen van energie lijkt. Soms is het heel dun, maar op andere momenten wordt dit

kussen tussen de aarde en de engel groter en verdwijnt het zelfs in de aarde.

Al van jongs af aan was er één engel in het bijzonder die heel vaak aan me verscheen. De eerste keer zag ik hem in de hoek van de slaapkamer verschijnen en zei hij alleen: ‘Lorna.’ In sommige opzichten leek hij op andere engelen, maar iets aan hem was anders; hij straalde sterker dan de anderen en hij had een dwingend soort aanwezigheid, een krachtige, mannelijke uitstraling. Vanaf de eerste keer dat ik hem zag, had ik aldoor het gevoel dat hij klaarstond om me te beschermen, als een schild, en vanaf dat moment verscheen hij heel vaak, en geleidelijk aan raakten we bevriend. Hij zei dat hij Michaël heette.

Op school had ik het moeilijk; vrijwel alle onderwijzers behandelden me alsof ik een trage leerling was. Mijn Eerste Heilige Communie vond plaats op school, op mijn zesde, en het was afschuwelijk. Het had een heel bijzondere dag moeten worden – want dat is het voor de meeste Ierse kinderen. Toen we ons in de klas voorbereidden op de Eerste Heilige Communie stelden de onderwijzers de kinderen vragen om te zien of ze de catechismus kenden, maar mij vroegen ze niets, want, zo zeiden ze: ‘Het heeft geen zin jou iets te vragen!’ En toen alle andere kinderen in de rij moesten gaan staan en iets over de Communie moesten zeggen, ging ik ook in de rij staan, maar ze trokken me er weer uit en zeiden dat ik moest gaan zitten. Ze kunnen een kind op haar ziel trappen door zoiets. Dus vroeg ik, terwijl ik achter in de klas of op een van de banken zat, aan mijn engelen: ‘Weten ze dan niet dat ik mijn catechismus ook ken? Ze geven me de kans niet eens.’

Toen ik in de kerk mijn Eerste Communie deed en eindelijk aan de beurt was om naar het altaar te lopen, werd ik bij mijn

arm gegrepen en uit de rij getrokken omdat de onderwijzeres had besloten dat de meisjes die beter waren vóór me moesten lopen.

Maar er waren ook aardige mensen: ik herinner me van rond mijn vierde een non die, geloof ik, zuster Moderini heette. Ze hadden haar verteld dat ik traag en achterlijk was, maar ik voelde dat ze wel beter wist. Als ik les van haar had, kwam ze vaak naar me toe en stelde me kleine vraagjes waarop ik altijd het antwoord wist, en dan glimlachte ze en streek me over mijn hoofd.

Deze zeldzame blijken van vriendelijkheid konden echter niet voorkomen dat ik me als kind een buitenbeentje voelde. Mensen zagen aan me dat ik anders was en ze begrepen niets van me. Ik heb het hier heel moeilijk mee gehad, en ik heb het er nog steeds moeilijk mee. Mensen zeggen dat ik veel te goed van vertrouwen ben, veel te eerlijk voor deze wereld, maar zo ben ik nu eenmaal! Het vreemde is dat het eigenlijk heel moeilijk is om in alle opzichten eerlijk en openhartig te zijn tegen degenen om je heen, zowel in woord als in gedachten; je raakt erdoor geïsoleerd.

Ik trek het me nog steeds erg aan hoe mensen over me denken of naar me kijken. Ook al kennen ze me niet, ook al weten ze niet wat ik doe, toch weten ze dat ik in zekere zin anders ben. Als ik met vriendinnen op stap ga en onbekenden ontmoet die niets over me weten, zeggen die achteraf vaak tegen mijn vriendinnen dat er iets bijzonders met me is, iets waar ze niet meteen de vinger op kunnen leggen. Dat kan je leven behoorlijk lastig maken.

Mijn leven op school werd echter een stuk draaglijker gemaakt door één bijzondere engel, Hosus genaamd. Op een ochtend probeerde ik hard hollend een ouder meisje dat met

me mee naar school liep bij te houden, toen ik opeens een prachtige engel zag die zich verschool achter een lantaarnpaal. Hij trok een gek gezicht tegen me, en vanaf die dag verscheen Hosus vrijwel elke ochtend als ik naar school ging. Ik zie hem nog steeds regelmatig.

Hosus zag en ziet eruit als een ouderwetse onderwijzer. Hij draagt een zwierig gewaad dat meestal blauw is (maar van kleur kan veranderen), heeft een grappig hoedje op en in zijn hand een schriftrol. Zijn ogen stralen en schitteren als sterren en hij ziet eruit als een jonge professor: een man vol energie die autoriteit en wijsheid uitstraalt. Hosus ziet er altijd hetzelfde uit, in tegenstelling tot sommige andere engelen die me omringen. Michaël, bijvoorbeeld, neemt meestal een menselijke vorm aan, wat ik hem zelf heb gevraagd omdat ik dat gemakkelijker vind, maar hij verandert regelmatig van uiterlijk, afhankelijk van waar we zijn of welke boodschap hij voor me heeft.

Voor mij vertegenwoordigt Hosus de kennis: zijn voorkomen is serieus en hij kan heel ernstig zijn, maar hij kan me opvrolijken als ik een beetje somber ben. Het was Hosus die me troostte door te zeggen dat ik de andere kinderen links moest laten liggen toen ik me op school uitgelachen voelde, of als ik een groepje volwassenen met elkaar zag praten en ze zich vervolgens naar me omdraaiden en me aanstaarden. Hosus zei dan tegen me: ‘Ze hebben geen idee.’

In het begin wist ik niet hoe deze engel heette en hield hij zelfs zijn mond. Hosus verscheen in de klas, deed de onderwijzers na of een ander kind, speelde spelletjes of deed iets anders om een glimlach op mijn gezicht te toveren. Soms wachtte hij me uit school op bij het hek van de school of aan de overkant van de straat. Ik herinner me nog de eerste keer dat

we een gesprek hadden: er was die dag niemand die met me meeliep uit school, omdat mijn zusje naar dansles was en eerder weg mocht, dus deed ik na school rustig aan en wandelde langzaam over het schoolplein. Ik liep naar de hoge hekken bij de ingang van de school in de hoop Hosus te zien en een praatje met hem te kunnen maken, dus ik was dolblij toen ik zijn hoofd om de hoek van de pilaren zag steken. Hij riep dat ik op moest schieten: ‘Je moet thuis zijn voor het gaat regenen.’

Ik bleef bij het hek staan en keek om me heen. Er was niemand in de buurt, dus ik vroeg hem hoe hij heette.

‘Hosus,’ zei hij. Ik kon alleen maar giechelen. Ik huppelde van school naar huis en hij huppelde met me mee en ik herinner me alleen dat ik bijna de hele weg heb gelachen.

De Poortwachters

Mijn vader verdiende weinig met de fietsenmakerij; eigenlijk had niemand bij ons in de buurt veel geld omhanden, dus vroegen ze hem altijd om hulp en beloofden dan hem ‘de volgende keer’ te betalen. Mijn pa was een goedhartig mens, dus we leden regelmatig honger. Vaak aten we alleen brood met margarine, of brood met jam, maar ik klaagde nooit over mijn buikpijn omdat ik wist dat mijn ouders al genoeg aan hun hoofd hadden. Maar uiteindelijk kreeg ik zweren, en dus gingen ze met me naar de dokter. Hij vertelde mijn ouders dat ik vitaminegebrek had en dat ze me elke dag vers fruit en verse groenten moesten geven. Maar door alle geldzorgen at ik vrijwel nooit groente en fruit, behalve als we iets kregen van onze buurman, die een grote tuin had. Wat kleding betreft waren we grotendeels afhankelijk van de pakketten die familie in de Verenigde Staten ons stuurde, en we waren altijd door het dolle heen als er weer een pakket arriveerde. We hadden het zwaar, zoals zovelen het zwaar hadden.

Pa’s winkel was een donker hokje en daarachter lag een aanbouwsel met een tinnen dak waar hij zijn werkplaats had. Het stond er vol werkbanken en allerhande gereedschap, en het

rook er naar olie en smeervet. Soms riep mijn vader me naar de werkplaats voor hij in huis kwam om te eten, en mocht ik hem helpen door het blik smeervet vast te houden waarmee hij zijn handen schoonmaakte. Het was zwart en kleverig en het stonk vreselijk, maar het deed wat het moest doen. Nadat hij het vet een paar minuten in zijn handen had gewreven, veegde hij ze af met een vuile oude doek en wreef ze krachtig schoon. Daarna ging hij naar de keuken en waste ze af met koud water (warm water konden we alleen krijgen door het zelf te koken); dan pas waren zijn handen weer schoon. Ik vond het heerlijk mijn vader te helpen, al was het maar door het blik voor hem vast te houden, en soms vroeg hij me op de winkel te passen terwijl hij met mama thee dronk, voor het geval er klanten kwamen.

Op school ging Hosus soms op de plek van de onderwijzeres zitten als die er niet zat. De eerste dag dat ik Hosus in de klas zag, rolden mijn ogen bijna uit hun kassen en ik vroeg hardop: ‘Wat doe jij hier nu?’ De onderwijzeres hoorde iets, draaide zich om en keek me boos aan. Ik moest mijn hand voor mijn mond houden om niet te lachen.

Dat ik zo verbaasd was kwam omdat er altijd beschermengelen in mijn klaslokaal waren, terwijl Hosus geen beschermengel was. De beschermengelen van de kinderen waren uitzonderlijk licht, uitzonderlijk helder, als felle lichten. Hosus zag er heel anders uit, veel menselijker; zijn gewaad raakte de lesse naar. Hosus zag er anders uit om me te helpen onderscheid te maken tussen beschermengelen en de speciale engelen in mijn leven. Als kind moest ik leren hoe ik verschillende soorten engelen van elkaar kon onderscheiden.

Verschillende soorten engelen hebben verschillende talenten. Net zoals ik en alle andere kinderen moesten leren wat het

verschil was tussen een onderwijzer en een arts, zo moest ik ook leren verschillende typen engelen te herkennen, zodat ik een idee had hoe ze mij en anderen konden helpen.

Hosus maakte me herhaaldelijk aan het lachen en ik vroeg hem een keer: ‘Denk je dat ze me dom vinden, of dat woord dat ik ze heb horen zeggen, “achterlijk”, omdat ze me zo vaak zien lachen en glimlachen en niet begrijpen waar ik om lach? Wat denk je dat ze ervan zouden vinden als ze wisten dat je daar aan de lessenaar zat, gekleed als een onderwijzer?’

Hosus lachte. ‘Ze zouden er als de bliksem vandoor gaan en gillen dat het hier spookte.’

‘Zouden ze niet weten dat je een engel bent?’

‘Nee. Ze zien ons niet zoals jij ons ziet.’

Zoals ik al zei had ik altijd gedacht dat andere kinderen net als ik engelen konden zien en met ze konden praten, en pas toen ik een jaar of zes was begon ik te merken dat dat niet altijd het geval was.

‘Weet je, Hosus, sommige andere kinderen kunnen toch ook engelen zien?’

Hij antwoordde: ‘Ja, natuurlijk kunnen ze dat, maar alleen als ze nog heel klein zijn. Daarna worden ze groot. Zodra ze zo oud zijn als jij, zien de meeste kinderen ons niet meer; sommige zien ons al niet meer als ze nog maar drie zijn.’

Eigenlijk zien alle baby’s engelen en geesten, maar rond de tijd van hun taalvorming krijgen ze te horen wat echt is en wat niet, met andere woorden dat als dingen geen vaste vorm hebben, zoals hun speelgoed, ze alleen maar in hun hoofd bestaan. Jonge kinderen worden geconditioneerd en verliezen het vermogen om meer te zien en te ervaren. Omdat kinderen tegenwoordig steeds eerder naar school gaan, praten steeds minder mensen met engelen; dit is een van de redenen die de engelen

me gaven toen ze me vertelden dat ik dit boek moest gaan schrijven. Ik ben er bang voor, want ik wil niet worden uitgelachen, maar ik weet dat ik het moet doen; uiteindelijk doe ik altijd wat de engelen van me vragen...

Er bestaan miljoenen engelen, zo veel dat ze, net als sneeuwvlokken, niet te tellen zijn, maar er zijn er veel werkeloos. Ze doen hun best om te helpen, maar ze kunnen niet altijd tot mensen doordringen. Stel je eens voor, al die miljoenen werkeloze engelen die er rondzweven! Ze hebben niets te doen, want de meeste mensen ploeteren door het leven en zijn zich er niet van bewust dat die engelen er zijn om hen te helpen, en dat ze overal zijn.

God wil dat we gelukkig zijn en van het leven genieten, en hij stuurt engelen om ons daarbij te helpen. Er ligt zo veel spirituele hulp op ons te wachten tot we het aangrijpen, en hoewel sommigen van ons inderdaad hulp vragen, doen velen van ons dat niet. Engelen lopen met ons mee en vertellen ons dat ze er zijn, maar we luisteren niet: we willen niet luisteren. We denken dat we alles zelf kunnen. We zijn vergeten dat we een ziel hebben en denken dat we slechts vlees en bloed zijn. We geloven dat dit het enige is: dat het hiernamaals, God en de engelen niet bestaan. Het is geen wonder dat we materialistisch en egoïstisch zijn geworden. Mensen zijn veel meer dan vlees en bloed, en als je je daarvan bewust wordt en begint te geloven dat je een ziel hebt, zal de band met je engel tot bloei komen.

Terwijl u leest zit er, of u het gelooft of niet, een engel naast u: dat is uw beschermengel, die u nooit verlaat. Ieder van ons heeft een geschenk gekregen: een schild dat is gemaakt van lichtenergie. Het maakt deel uit van de taak van de beschermengel om dit schild om ons heen te leggen. Voor God en de engelen zijn we allemaal gelijk; we verdienen het allemaal te wor-

den beschermd, verzorgd en bemind, wat anderen ook van ons mogen denken, in positieve of negatieve zin. Als ik naar iemand kijk, kan ik dit schild ook echt zien; het is alsof het leeft.

Je beschermengel is de poortwachter van je lichaam en je ziel. Hij is je zelfs al voor je conceptie toegewezen: terwijl je in de baarmoeder groeide, was hij voortdurend bij je om je te beschermen. Bij je geboorte en als je opgroeit wijkt je beschermengel geen moment van je zijde; of je nu slaapt of naar de wc gaat, waar je ook bent, je bent nooit alleen. En als je sterft staat je beschermengel naast je en helpt je over te gaan. Je beschermengel zorgt er ook voor dat er andere engelen in je leven komen om je bij bepaalde dingen te helpen, engelen die komen en gaan. Ik noem die engelen leraren.

Misschien vind je dit allemaal maar moeilijk te geloven; als je niet gelooft, moet je je scepticisme in twijfel trekken. Als je cynisch bent, trek je cynisme dan in twijfel. Wat heb je te verliezen als je je open durft te stellen voor de mogelijkheid dat engelen bestaan, je open durft te stellen voor je spirituele zelf en durft te leren over je eigen ziel? Vraag de engelen nu al je te gaan helpen. Engelen zijn geweldige leraren.

Als kind had ik heel vaak engelen om me heen. Ze leerden me van alles, lieten me dingen zien, en ze waren zo vaak bij me dat ik het heerlijk vond urenlang alleen te zijn. Een van mijn lievelingsplekjes was het knusse slaapkamertje dat ik met mijn zusje Emer deelde. Het had een laag, schuin aflopend plafond en een laag raam, zodat ik op mijn knieën of op mijn hurken naar het komen en gaan op straat kon zitten kijken. Ik zag de burens in de straat beneden me langskomen en soms zag ik naast hen degene waarvan ik nu weet dat het hun beschermengel was. Het was net of er een prachtige, lichtgevende gestalte naast hen liep. Soms leek de engel te zweven, maar op andere

momenten leek hij te wandelen. Soms leek hij zelfs deel van de betreffende persoon uit te maken, of bevond hij zich achter hem, met zijn vleugels om hem heen geslagen, als in een beschermende omhelzing.

Ook deze engelen verschenen in allerlei vormen en maten: soms verschenen ze als een vonk die vervolgens groeide en zich tot volledige grootte ontplooidde; soms waren ze enorm, veel groter dan degene over wie ze waakten. De beschermengelen straalden en vaak gingen ze van top tot teen gekleed in goud, zilver of blauw of droegen ze allerlei verschillende kleuren.

Soms zag ik een geest, zoals ik mijn broer Christopher zag. Een buurvrouw die boven op de heuvel woonde, kwam soms onder het raam door lopen met haar stoet kinderen: een baby en een peuter in een oude kinderwagen en twee oudere kinderen die zelf nauwelijks de wieg ontgroeid waren, en ze werd begeleid door een oude man. Op een dag was deze buurvrouw met mijn moeder in de winkel en hoorde ik haar zeggen dat ze haar vader zo miste, die onlangs was overleden. Toen wist ik dat de oude man die ik had gezien haar vader en de opa van haar kinderen was. Ik glimlachte, want hoewel ze haar vader miste, was hij nog steeds bij haar; ze zag hem alleen niet. Hij hield zo veel van haar dat zijn geest bij haar was gebleven om haar hulp en troost te bieden, en hij zou bij haar blijven tot ze eraan toe was hem los te laten.

In eerste instantie waren deze geesten gemakkelijk te verwarren met mensen (het was mezelf, met Christopher, ook overkomen), maar in de loop van de tijd leerden de engelen me hoe ik het verschil tussen een geest en een echt mens kon zien. Het is een beetje moeilijk uit te leggen: geesten zien er net zo uit als wij, maar stralen meer licht uit, alsof ze van binnenuit verlicht worden. Ze kunnen de sterkte van dit licht regelen: hoe

hoger het lichtniveau, hoe doorschijnender en transparanter ze zijn. Als de geesten hun licht dimmen (wat ze af en toe doen om minder opdringerig te lijken), kunnen ze gemakkelijk voor mensen van vlees en bloed worden aangezien. Simpel gezegd: het is net of je een buurman in het voorbijgaan gezegd zegt terwijl het een paar minuten later tot je doordringt dat het Johnny was die je hebt gegroet, terwijl die een half jaar daarvoor is gestorven. Pas op dat moment dringt het tot je door dat Johnny er lichtgevender uitzag dan normale mensen.

Een van de andere dingen die ik leuk vond als ik uit het raam keek, was de energie die ik om mensen heen zag stromen. Soms zag ik dat er uit de moeder van een vriendinnetje kolkende lichtstralen kwamen, in glanzende, schitterende tinten mauve, paars, rood, groen of turquoise, die uit een centraal punt te voorschijn kwamen, als een wervelwind. Het was een energie die anders was dan de energie van de vrouw zelf, en ik vond het altijd fascinerend. Soms hoorde ik mijn moeder dan later zeggen dat die vrouw een kind verwachtte en dan glimlachte ik bij mezelf.

Zo zag ik ook of mensen ziek waren, ook al begreep ik zelf niet wat ik zag. Er zweefde dan een vloeiende donkere schaduw om het lichaam van die mensen heen, waardoor ik kon zien dat er iets mis was met hun bloed. Soms lichtte er een bot op waardoor ik zag dat het was beschadigd of niet juist gevormd was, en ik wist intuïtief dat er iets in hun lichaam niet in orde was, hoewel de woorden om het uit te leggen me ontbraken.

Op een dag zat ik op mijn hurken bij het raam en zag ik een man op een grote zwarte fiets aan komen rijden met zijn dochtertje achterop. De engelen zeiden dat ik naar hen moest blijven kijken en mijn ogen niet van hun af moest houden terwijl

ze langs het raam fietsten. Ik vroeg niet waarom; als kind deed ik altijd wat de engelen vroegen zonder vragen te stellen. Ik wist dat ze me zouden vragen deze vader en dochter te helpen, dus terwijl ze langs mijn raam fietsten, bad ik voor hen. Ik wist niet wat er zou gebeuren, maar ik vroeg hun of het niet al te erg hoefde te zijn.

Terwijl de man en zijn dochtertje voor ons huis langs fietsten, scheen alles te vertragen, als in een slowmotionscène in een film. Terwijl ze doorfietsten werden ze gepasseerd door een grote dubbeldekker, en het volgende moment begon het meisje te gillen en viel de man om. Op de een of andere manier viel het kind echter niet van de fiets af. Ze bleef met haar voet in de spaken steken. Ik zag hoe de vader met bevende handen voorzichtig haar voetje en beentje losmaakte uit het gebogen en verwrongen achterwiel. Hij droeg het huilende kind, dat nu zachtjes snikte in plaats van te gillen, naar het trottoir vlak onder het raam waarachter ik zat toe te kijken. Er kwamen allerlei volwassenen toesnellen om hen te helpen, onder wie mijn moeder. Ik rende de trap af en de deur uit om te kijken of ze niets mankeerde. Zoals gewoonlijk was er niemand die op me lette. Het meisje was haar schoen verloren en haar voet was helemaal rauw en bloederig; de huid van haar voetzool lag eraf maar ze had niets gebroken. Ik vroeg God en de engelen om haar toch te helpen.

Zelfs toen al, toen ik een jaar of vijf, zes was, voelde ik dat ik een rol vervulde bij het helpen van mensen. Ik geloofde dat, omdat ik had gekeken en gebeden terwijl de vader en zijn dochter langsreden, er niet iets veel ergers was gebeurd. Ze had ook onder de bus kunnen komen, of van de fiets kunnen vallen zodat ze met haar hoofd op straat terecht was gekomen, maar ze had uiteindelijk alleen haar voet bezeerd en was, God zij gedankt, verder in orde.

Vanaf dat moment heb ik bij veel gelegenheden het gevoel gehad dat ik er was om te helpen; om erger te voorkomen of, als ik het niet volledig kon voorkomen, de situatie iets te verbeteren. Dit maakte onderdeel uit van de opleiding waar mijn engelen me aan onderwierpen: ik mocht dan op school niet zo goed kunnen leren, ik had er geen moeite mee om te leren van de engelen.

Op een dag kon ik deze gave gebruiken om de vader van een vriendin te helpen. Josie was mijn beste vriendin. Ze woonde bij mij in de straat en ik vond haar aardig omdat zij ook anders was: ze stotterde. Ze stotterde zelfs heel erg, maar als ze met mij speelde, verdween het gestotter vrijwel helemaal, om weer terug te komen als er iemand anders bij kwam. Ze had lang, vuurrood haar en groene ogen en ze was langer dan ik en heel mager. Haar vader had een garage even verderop; geen tankstation of het soort garage van tegenwoordig, maar een enorm terrein vol autowrakken en auto-onderdelen. Haar pa zei altijd dat we er niet mochten spelen, maar als je het hek door ging was er een klein plekje aan de rechterkant waar weinig lag, en uiteindelijk zei hij dat we daar mochten spelen op voorwaarde dat we nergens anders op het autokerkhof kwamen.

Op een prachtige zonnige zondag hadden we onze schone kleren aan en deden ons best die niet al te vuil te maken. We speelden met onze poppen op dat kleine plekje op het terrein, en we lachten en maakten grapjes. Ik herinner me dat de engelen voortdurend tegen me praatten en zeiden dat ik moest luisteren. Ik dacht dat ze bedoelden dat ik naar hen moest luisteren, maar dat was dit keer niet wat ze bedoelden. Ten slotte raakten ze me aan om mijn aandacht te trekken. Ik herinner me dat ik ophield met spelen en luisterde. Ik dacht iets te horen, maar ik was er niet zeker van. Toen ik het aan Josie vroeg,

hoorde ze niets. Dus gingen we door met spelen en de engelen zeiden weer: ‘Luister!’ Ik luisterde weer en kreeg een raar gevoel. Ik kan het niet beschrijven, het was net of ik een andere tijd en plaats binnenging. Ik voelde me gedesoriënteerd. Opeens hoorde ik Josies vader in de verte bijna onhoorbaar om hulp roepen. Josie hoorde echter nog steeds niets.

We waren bang om tussen de autowrakken door te lopen, die hoog lagen opgestapeld, want we wisten dat het daar strikt verboden terrein voor ons was, maar ik besloot er toch heen te gaan, gevolgd door Josie. Terwijl ik achter een engel aan tussen de autowrakken door liep, herhaalde ik, geloof ik, voortdurend: ‘Alstublieft, God, alstublieft, engelen, laat haar vader alstublieft niets mankeren!’

We vonden Josies vader: er was een auto boven op hem gevallen en hij zat onder het bloed, maar hij leefde. Ik herinner me dat ik wegrende om hulp te halen en ik denk dat Josie daar bleef. Ik weet niet zeker waar ik naartoe rende: naar hun huis of naar dat van ons. Iedereen kwam toesnellen. Ze stuurden ons weg want we mochten er niet bij zijn toen ze de auto van hem af tilden, maar ik herinner me wel dat de ziekenwagen kwam. Het ziekenhuis, St. James, was heel dichtbij. Hij redde het en werd weer beter.

Ik dankte God en de engelen dat hij het had gered. Opnieuw hadden de engelen me geholpen iemand te helpen.

Zoals ik al eerder heb gezegd zijn je engelen er om je te helpen, en als je begint te erkennen dat ze misschien wel bestaan, zul je hun rol in je leven beginnen te voelen. Eigenlijk zijn er al je leven lang engelen om je heen; en ze willen heel graag dat je je van hun bestaan bewust bent. Ze willen je laten weten dat er meer tussen hemel en aarde is dan op het eerste gezicht lijkt.

We leven ons leven niet alleen: we mogen dan een menselijk lichaam hebben, maar ieder van ons heeft een ziel die is verbonden met God. Ook engelen zijn met God verbonden; zodra we God aanroepen, bezielen we de engelen.

Met andere woorden: we bezielen ze zodat zij ons kunnen bezielen. God heeft ons een vrije wil gegeven en de engelen zullen die nooit schenden. Als we hun vragen weg te gaan, als we zeggen dat we hun hulp niet willen, dan zullen God en de engelen een stapje terug doen. Maar ze zullen nooit helemaal weg zijn: ze zullen altijd ergens in de buurt staan wachten.

Heb je wel eens ervaren dat je ergens naartoe ging en in plaats van linksaf te slaan rechtsaf ging? Diep vanbinnen wist je dat je linksaf had moeten gaan, en later kun je jezelf wel voor het hoofd slaan. Waarschijnlijk is het je engel geweest die in je oor fluisterde dat je linksaf moest. Engelen zijn overal om ons heen, ongezien en wachtend om te hulp te kunnen snellen. Je moet de engelen echter wel om hun hulp vragen. Door het ze te vragen staan we ze toe ons te helpen en op die manier versterken we de band tussen mensen en engelen.

Ik besef nu, na al die jaren, dat ik een tolk ben tussen engelen en mensen, en als zodanig word ik herhaaldelijk als bemiddelaar gevraagd. En hoewel ik een speciale rol vervul, hebben we allemaal de macht om de engelen te allen tijde om hulp te vragen.

Ik heb de engelen vaak om hulp voor mijn familie gevraagd. We hadden het heel moeilijk in de tijd dat ik opgroeide; vóór mijn zesde had mijn moeder nog drie kinderen gekregen: twee meisjes, Helen en Aoife, en een jongen, Barry. We waren toen dus totaal met vijf kinderen. Daar kwam nog bij dat mijn moeder vaak ziek was en regelmatig in het ziekenhuis lag. Als ze in het ziekenhuis lag, werd het gezin uit elkaar gehaald en naar ooms en tantes gestuurd.

Ik was vier toen Emer en ik voor het eerst bij tante Mary gingen logeren. Ze woonde met haar man en drie kinderen niet zo ver bij ons vandaan, maar hoewel het hemelsbreed niet al te veel scheelde, betekende het voor mij een andere wereld. Toen ik hun huis voor het eerst zag, dacht ik dat het een paleis was: het leek enorm vergeleken bij ons huis. Alles in dat huis was zo luxueus en mooi, en het was er warm, terwijl het bij ons meestal vochtig en koud was; hier kon ik op blote voeten rondhollen op de zachte tapijten. Ik keek mijn ogen uit als we gingen eten: ladingen voedsel werden opgediend aan een prachtige tafel gedekt met bij elkaar passende kopjes en borden, die zo teer leken dat ik bang was ze te breken. Elke maaltijd was een feest: er was ontzettend veel eten om uit te kiezen. Op een dag vroegen ze me of ik een echt Engels ontbijt wilde, en het overtrof mijn stoutste verwachtingen: worstjes, gebakken ei, plakjes worst, bloedworst, tomaten en toast, en dat allemaal voor mij alleen! Er werd niets doormidden gesneden of gedeeld met anderen, zoals thuis. Het mooist van alles was de badkamer. Ze vulden een bad voor me dat tot aan de rand vol met warm water zat. Ik voelde me een prinses.

Door dit uitje drong het pas goed tot me door hoe arm we waren.

Terwijl we bij tante Mary logeerden, kwamen de ouders van mijn moeder op bezoek en moest ik mijn zondagse jurk aantrekken: een grijsblauwe met een frontje van smockwerk. Ik droeg altijd graag jurken en dit was een van mijn mooiste, dus ik trok hem maar al te graag aan. Ik had mijn grootouders maar een paar keer eerder gezien en ik was erg verlegen in hun nabijheid. Ze waren allebei lang; ik vond het net reuzen. Behalve dat ze allebei groot waren, was oma ook nog dik, en ze liep met een wandelstok omdat ze een aantal jaren daarvoor een beroerte had gehad.

Soms, als mijn moeder zich goed voelde en het mooi weer was, gingen we picknicken in Phoenix Park, een enorm terrein aan de rand van Dublin, met herten en allerlei andere geweldige dingen. Het lag een kilometer of drie van ons huis, dus we konden er lopend naartoe. Op een zondag toen ik zeven was, gingen we met z'n allen op pad. Pap duwde een fiets voor zich uit met de picknick op de bagagedrager en mam een kinderwagen met mijn kleine broertje Barry erin. Emer en ik liepen, en mijn twee kleine zusjes, Helen en Aoife, wisselden het lopen af met op de kinderwagen zitten.

We hadden een geweldige picknick, met tomaten, broodjes jam en appels uit de tuin van de buurman, en mijn vader kookte water op een gasbrandertje en maakte zoete thee voor ons allemaal. Na de lunch ging ik met mijn zusjes voetballen en daarna kuierde ik in mijn eentje naar de grote oude bomen. Ik vond het heerlijk om daar tussen de bomen te spelen; de energie van bepaalde bomen (niet allemaal) trok me naar ze toe. Het voelde geweldig: een tintelend, magisch gevoel dat me als een magneet naar de bomen toe trok. Ik speelde altijd een spel met de bomen. Ik holde net zolang rond tot de energie van één bepaalde boom me beetpakte, waarna ik eraan ontsnapte. Ik kon zo urenlang spelen. Maar die middag kwamen mijn zusjes naar me toe en vroegen me wat ik aan het doen was. Ik zei alleen maar dat ik aan het spelen was: ik vond het niet nodig uitleg te geven, ze zouden het toch niet hebben begrepen.

Aan het eind van die middag waren we doodmoe van al het gehol en we popelden om naar huis te gaan voor het eten. Maar al voor we de hoek naar de Old Kilmainham Road omgingen, waar ons huis lag, wist ik dat er iets mis was. Twee heel grote engelen kwamen op me af en aan hun manier van lopen zag ik

dat er iets verschrikkelijks was gebeurd. Toen ze bij me waren, sloegen ze allebei een arm om me heen, en terwijl we de weg afliepen zeiden ze dat het dak van ons huis was ingestort. Ik was volledig van de kaart.

Ik was verbijsterd door wat ik zag toen we bij ons huis aankwamen. Ik kon mijn ogen er niet van afhouden: een groot deel van het dak was ingestort. Mijn vader probeerde de deur open te maken, maar dat lukte hem niet, en toen hij hem met zijn schouder forceerde, kwam er een enorme stofwolk naar buiten. Binnen was alles onherkenbaar: het was een en al puin. Toen het dak instortte had het de plafonds meegenomen in zijn val. In mijn kinderogen was het huis volledig kapot. Ik herinner me dat ik dacht: waar moeten we nu slapen? We klommen over het puin heen naar binnen, en voor mijn kleine kinderbenen leek elk stuk beton of steen gigantisch. Overal hing stof en alles was naar de gallemiezen: al het meubilair, al ons speelgoed, alle kostbare dingen van mijn moeder. Ik zag haar huilen terwijl ze dingen van de grond pakte en ik stond als aan de grond genageld toe te kijken hoe mijn vader en moeder probeerden nog wat spullen te redden. Ik herinner me dat mijn moeder een kleine bruine melkbeker met een beige streep oppakte en zei: ‘Dit is het enige wat heel is gebleven.’

Die beker was alles wat er over was van haar huwelijkscadeaus: ze had al zo weinig, en nu was alles wat ze had weg. Ik hilde, we hilden allemaal, behalve mijn vader. Hij zei dat we niet moesten huilen, dat hij zou zorgen dat alles weer op z'n pootjes terecht zou komen. Op de een of andere manier ruimden papa en mama de boel weer een beetje op en papa stutte het dak een beetje, zodat we daar die nacht konden slapen, maar het was erg gevaarlijk. Ik sliep in met de gedachte dat ons

huis in elkaar was gestort en ik vroeg me af: wat gaan we nu doen, waar moeten we naartoe?

We waren nu dakloos, en bovendien was mijn vader zijn broodwinning kwijt.